

Arrest

**nr. 66 753 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 16 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 mei 2011 om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E. THYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, komt op 11 oktober 2004 België binnen. Hij is in het bezit van een Italiaanse verblijfskaart. Zijn verblijf wordt toegestaan tot 10 januari 2005.

Verzoeker verklaart zelf opnieuw te zijn binnengekomen op 26 april 2010. Hij is in het bezit van een Italiaanse verblijfskaart voor langdurig verblijf. Hij wordt in het bezit gesteld van een aankomstverklaring en zijn verblijf wordt toegestaan tot 24 juli 2010.

Op 30 juni 2010 biedt verzoeker zich aan bij de gemeente om in toepassing van artikel 10ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Verzoeker legt volgende stukken neer: een Italiaanse verblijfsvergunning, een werkbelofte

van een Belgische werkgever van 19 juni 2010, een medisch attest van 4 mei 2010 dat verzoeker niet lijdt aan ziekten die de volksgezondheid kunnen bedreigen, een Italiaans bewijs van goed gedrag en zeden met vertaling.

Op 30 juni 2010 wordt aan verzoeker een formulier "bijlage 41" afgeleverd, waarop wordt vermeld dat de datum van afgifte het begin vormt van de termijn van vier maanden voorzien in artikel 10ter, § 2 van de wet.

De stad Antwerpen deelt deze stukken mee aan de Dienst Vreemdelingenzaken en vermeldt hierbij "arbeidskaart of beroepskaart en bron van inkomsten en arbeidscontract en ziekteverzekering volgen nog".

Op 21 oktober 2010 wordt de arbeidskaart B voor verzoeker, aangevraagd door verzoekers werkgever, geweigerd.

Op 26 november 2010 dient de werkgever van verzoeker een nieuwe aanvraag in voor het tewerkstellen van een vreemde werknemer zijnde verzoeker.

Op 8 maart 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Ook aan verzoekers echtgenote en kind wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 2 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing om aan verzoeker een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te geven dat in de plaats komt van het bevel van 8 maart 2011. Het bevel van 8 maart 2011 wordt ingetrokken.

Dit bevel wordt op 20 mei 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht en vormt de bestreden beslissing:

"(...)

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING :

- artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 2 : verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn van drie maanden of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden.

Betrokkene die op 30/06/2010 in het bezit was gesteld van een bijlage 41 in toepassing van art.61/7 van de wet van 15/12/1980 zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006 slaagde er niet in om binnen de voorziene termijn van 4 maanden de vereiste documenten voor te leggen (art.110 quinquies§3 van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981)

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.

(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste en enige middel, genomen uit de schending van

1) de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht

2) de motiveringsverplichting, in concreto schending van artikel 62 Vreemdelingenwet

Doordat:

De bestreden beslissing niet met redenen omkleed is.

De bestreden beslissing stelt enkel dat er een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat betrokkenen langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn van 3 maanden én dat verzoeker niet de nodige documenten zou hebben ingeleverd binnen de voorziene termijn van 4 maanden.

Terwijl dit geen afdoende motivering is en hieruit niet blijkt welke documenten inzake zouden ontbreken.

Bovendien is er hierbij sprake van een onzorgvuldig bestuur nu aan verzoeker niet werd gemeld dat hij niet alle nodige of onvoldoende stukken heeft ingeleverd, noch aan hem de mogelijkheid werd gegeven om in een bijkomende termijn van 3 maanden zijn stukken verder aan te vullen.

Uit de bijlage 13 valt momenteel niet af te leiden welke stukken ontbreken, terwijl verzoeker van oordeel is dat hij alle stukken heeft ingeleverd.

Verzoeker weet nog steeds niet om welke exacte reden hij de bijlage 13 ontvangt. Indien de bestreden beslissing een bijlage 13 aflevert niet de motivering dat verzoeker niet alle nodige stukken heeft ingeleverd, dan dient verwerende partij hierbij ook te motiveren welke stukken ontbreken. Thans weet verzoeker dit niet en kan hij niet naar behoren de nodige verweermiddelen voorbrengen.

Daarnaast merkt verzoeker op dat aan hem nooit de mogelijkheid is gegeven om binnen een bijkomende termijn van 3 maanden nog extra stukken voor te brengen. Verzoeker werd nooit ingelicht over het gegeven dat er stukken zouden ontbreken. Indien men hem had ingelicht en hem een bijkomende termijn zou hebben verschaft had hij de (beweerde) ontbrekende stukken nog kunnen inleveren.

Verzoeker is thans niet in staat de volledige reden van de bestreden beslissing te achterhalen: de motivering laat enkel toe te weten dat er stukken ontbreken, doch niet welke stukken waardoor verzoeker zich niet naar behoren kan verdedigen.

Terwijl:

(1) Conform artikel 62 Vreemdelingenwet de beslissing met redenen omkleed dient te zijn.

Zowel de formele als materiële motiveringsverplichting werd niet nageleefd. Uit de beslissing zoals deze thans voorligt blijkt dat enkel dat de beslissing slechts gedeeltelijk werd gemotiveerd: er wordt gesteld dat verzoeker niet de nodige stukken tijdig heeft ingeleverd doch men blijft in gebreke te preciseren welke stukken ontbreken.

Verzoeker is hierdoor niet in staat eventuele verweermiddelen voor te brengen.

Het kan niet de bedoeling zijn dat verwerende partij kan volstaan met een stereotiepe motivering en dat verzoeker moet uitpluizen welke stukken verwerende partij onvoldoende vindt of van oordeel is dat deze ontbreken.

De motiveringsverplichting is geschonden,

(2) Bovendien is er sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht doordat aan verzoeker de mogelijkheid werd ontnomen om, binnen een verlengde termijn van 3 maanden, eventueel bijkomende stukken te bezorgen aan de gemeente ter staving van zijn aanvraag tot machtiging om verblijf van meer dan 3 maanden.

Besluit: Er is sprake van een onbehoorlijk bestuur doordat er een schending is van:

(1) de materiële en formele motiveringsplicht (o.a. gewaarborgd door artikel 62 Vreemdelingenwet) nu uit de bestreden beslissing nergens de exacte reden blijkt waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor een verblijf van meer dan 3 maanden en welke beweerde stukken dan wel zouden ontbreken;

(2) de zorgvuldigheidsplicht nu door de gebrekkige motivering aan verzoeker tevens de mogelijkheid wordt ontnomen een degelijk verweer te voeren en bepaalde argumenten of documenten aan te brengen die zijn verzoek zouden kunnen staven EN er bovendien geen enkele mogelijkheid werd verschaft aan verzoeker om binnen een bijkomende termijn extra stukken voor te brengen.

Zodat:

De bestreden beslissing niet naar recht verantwoord is en het middel gegrond verklaard dient te worden."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker de status bezit van langdurig ingezetene in Italië. De verwerende partij vermeldt dat verzoeker in het bezit werd gesteld van een bijlage 41 in toepassing van artikel 26/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Met betrekking tot de situatie van een persoon die een status van langdurig ingezetene heeft in een andere lidstaat van de Europese Unie, is artikel 61/7 van de vreemdelingenwet van toepassing. De verwerende partij citeert dit artikel en benadrukt dat verzoeker één van de volgende voorwaarden dient te vervullen: een activiteit als werknemer of zelfstandige uitoefenen in België, een studie of beroepsopleiding volgen in België, met andere doeleinden naar België komen waarbij de vreemdeling beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten om zichzelf en zijn familieleden te onderhouden.

De verwerende partij verwijst vervolgens naar de omzendbrief van 14 juli 2009 met betrekking tot de status van langdurig ingezetene die verduidelijking geeft over de voor te leggen documenten.

De verwerende partij stelt vast dat verzoeker op 30 juni 2010 een Italiaans bewijs van goed gedrag en zeden voorlegde en een medisch attest met vermelding dat hij niet lijdt aan één van de ziektes die de volksgezondheid in gevaar brengen. *Prima facie* kan hieruit volgens de verwerende partij worden

afgeleid dat verzoeker op de hoogte was van de voormelde regelgeving. Minstens had verzoeker hiervan op de hoogte moeten zijn. Bovendien doet verzoekers stelling dat hem geen bijkomende termijn van drie maanden werd gegeven evenzeer vermoeden dat hij wel degelijk op de hoogte was van de toepasselijke regelgeving.

Uit het geheel van documenten uit het administratief dossier kan niet anders dan vastgesteld worden dat verzoeker zich wenste te beroepen op het statuut van werknemer of zelfstandige. Evenzeer kan uit het geheel van elementen van het dossier afgeleid worden dat verzoeker op de hoogte was van de vereiste van voorlegging van een arbeidskaart of beroepskaart. Op 21 oktober 2010 werd immers een aanvraag tot het verkrijgen van een arbeidskaart B voor verzoeker geweigerd. Er kan niet anders dan besloten worden dat verzoeker de nodige stappen ondernomen heeft om een arbeidskaart B te verkrijgen met het oog op zijn verblijfssituatie in België.

De bestreden beslissing zet volgens de verwerende partij op afdoende wijze uiteen waarom verzoeker een bevel gegeven wordt om het grondgebied te verlaten, met name het gebrek aan (tijdige) voorlegging van de vereiste documenten. Evenzeer wordt de juridische basis vermeld waarop de bestreden beslissing is gesteund. De formele motiveringsplicht houdt niet in dat de motieven van de motieven dienen weergegeven te worden. Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Verzoeker maakt volgens de verwerende partij op geen enkele wijze aannemelijk waarom hem een extra termijn van drie maanden had moeten gegeven worden met het oog op de voorlegging van de vereiste documenten. Hij maakt evenmin aannemelijk dat de zorgvuldigheidsplicht zou inhouden dat het bestuur een vreemdeling moet informeren over eventueel ontbrekende stukken bij de aanvraag.

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals onder meer vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Dit impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en artikel 110*quinquies*, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden, en dat verzoeker op 30 juni 2010 in het bezit was gesteld van een bijlage 41 in toepassing van artikel 61/7 van de vreemdelingenwet en er niet in slaagde om binnen de voorziene termijn van 4 maanden de vereiste documenten voor te leggen.

Verzoeker voert aan dat uit deze motieven niet blijkt welke documenten zouden ontbreken en dat de verwerende partij dit dient te vermelden in de motieven. Nu verzoeker niet weet welke documenten er ontbreken, kan hij zich niet naar behoren verdedigen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoeker maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Verzoeker voert in het middel tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te

gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert in dit verband echter geen concrete gegevens aan. Hij beperkt zich tot de uiteenzetting dat de bestreden beslissing niet motiveert welke stukken er ontbreken zodat de beslissing slechts gedeeltelijk werd gemotiveerd, maar zulke uiteenzetting betreft echter de formele motiveringsplicht. Hij uit geen kritiek op de motieven die wel voorkomen in de bestreden beslissing en verduidelijkt niet dat er sprake zou zijn van een verkeerde feitenvinding of een kennelijk onredelijke beoordeling. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt *in casu* niet verder uitgewerkt en bijgevolg niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

2.3.3. Ten slotte voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Hij meent dat hem niet werd gemeld dat hij niet alle nodige of onvoldoende stukken heeft ingediend. Evenmin werd hem de mogelijkheid gegeven om binnen een bijkomende termijn zijn stukken verder aan te vullen. Indien men verzoeker had ingelicht en een bijkomende termijn had gegeven, dan had hij de (beweerde) ontbrekende stukken nog kunnen indienen. Tevens meent hij dat zijn rechten van verdediging werden geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker op 30 juni 2010 een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 10ter van de vreemdelingenwet en dat hem dezelfde dag een bijlage 41 werd afgeleverd, waarop werd vermeld dat de datum van afgifte het begin vormt van de termijn van vier maanden voorzien in artikel 10ter, § 2 van de wet.

Door de afgifte van de bijlage 41 wist verzoeker dat er nog geen definitieve beslissing was over zijn aanvraag. Deze bijlage 41 vermeldt immers *“De aanvraag werd in overweging genomen en overgemaakt aan de gemachtigde van de Minister met het oog op een beslissing.”*

Artikel 10ter van de vreemdelingenwet, dat uitdrukkelijk wordt vermeld in de aan verzoeker afgegeven bijlage 41, luidt als volgt:

“§ 1

De aanvraag tot machtiging tot verblijf wordt ingediend volgens de modaliteiten die worden voorzien door artikel 9 of 9bis.

De datum voor het indienen van de in artikel 10bis bedoelde aanvraag is die waarop alle bewijzen, bedoeld in artikel 10bis, § 1, eerste lid, of § 2, eerste en tweede lid, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd, met inbegrip van een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document, indien de aanvrager ouder is dan 18 jaar, alsmede een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten.

§ 2

De beslissing met betrekking tot de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden na de datum waarop de aanvraag werd ingediend, zoals bepaald in § 1, getroffen en betekend.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een gemotiveerde beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het tweede lid, geen enkele beslissing getroffen werd, moet de machtiging tot verblijf verstrekt worden.

In het kader van de onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

§ 2bis

In afwijking van de §§ 1 en 2 wordt de beslissing over de aanvraag voor een machtiging tot verblijf van de bij artikel 10bis, § 3, bedoelde gezinsleden ten laatste vier maanden na de indiening van de aanvraag genomen.

Wanneer de vereiste documenten niet zijn voorgelegd of in uitzonderlijke gevallen die verband houden met het complex karakter van het onderzoek van de aanvraag, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn éénmaal met drie maanden verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een gemotiveerde beslissing die ter kennis van de aanvrager wordt gebracht.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van vier maanden, volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het tweede lid, moet de machtiging tot verblijf worden afgegeven wanneer de vereiste documenten zijn voorgelegd. In het andere geval wordt zij geweigerd.

§ 3

De minister of zijn gemachtigde kunnen beslissen om de aanvraag tot machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden te verwerpen, hetzij om dezelfde redenen als de redenen bedoeld in artikel 11, § 1, 1° tot 3°, hetzij indien de vreemdeling de andere voorwaarden van artikel 10bis niet of niet meer vervult, hetzij indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt heeft, fraude gepleegd heeft of onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van die machtiging, hetzij indien vaststaat dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat hij het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven."

De bewijzen bedoeld in artikel 10bis, § 1, eerste lid of § 2, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet zijn de volgende:

"§ 1 (...) het bewijs (...) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden, dat de student over voldoende huisvesting beschikt om het familielid of de familieleden, die gevraagd hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt, voorzover die zich niet in één der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°, voorziene gevallen bevinden of lijden aan één van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage aan deze wet."

"§ 2 (...) het bewijs (...) dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over voldoende huisvesting beschikt om het familielid of de familieleden, die gevraagd hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt, voorzover die zich niet in één der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° voorziene gevallen bevinden, of lijden aan één van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage aan deze wet.

Het familielid bedoeld in [artikel 10](#), § 1, eerste lid, 6°, moet bovendien het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en van zijn familieleden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen."

Door het indienen van een aanvraag op grond van artikel 10ter van de vreemdelingenwet, kon verzoeker dus weten dat hij alleszins stukken diende voor te leggen in verband met stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, stukken inzake huisvesting en inzake een ziekteverzekering. Verzoeker kan niet anders voorhouden, nu hij gebruik gemaakt heeft van artikel 10ter van de vreemdelingenwet en nu de bijlage 41 die hij in zijn bezit had, melding maakte van artikel 10ter van de vreemdelingenwet.

Verzoeker wist dus of kon weten dat hij stukken diende voor te leggen inzake zijn bestaansmiddelen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat hij dit gedaan heeft.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt tevens dat verzoeker een werkbelofte heeft voorgelegd en stappen heeft ondernomen tot het verkrijgen van een arbeidskaart, wat wijst op het feit dat hij ervan op de hoogte was dat hij in dit verband bewijzen diende voor te leggen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de gemeente de aanvraag van verzoeker heeft overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken met de mededeling "*arbeidskaart of beroepskaart en bron van inkomsten en arbeidscontract en ziekteverzekering volgen nog*" zodat ook hieruit kan worden afgeleid dat verzoeker ervan op de hoogte was dat hij deze stukken diende voor te leggen, minstens dat hij hierover gesproken heeft met de gemeenteburgemeester en er dus van op de hoogte was.

Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat het van onzorgvuldigheid getuigt dat hem niet concreet werd meegedeeld welke stukken hij diende voor te leggen en dat hem niet uitdrukkelijk een bepaalde termijn werd toegestaan om deze stukken voor te leggen.

Verzoeker heeft geen stukken voorgelegd inzake zijn bestaansmiddelen, terwijl hij wist of kon weten dat hij dit moest doen. De gemachtigde is op basis van een correcte feitenvinding tot de bestreden beslissing gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeker kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET